

HOTEL APHRODITE

DIRK BRACKE

Bracke, Dirk
Hotel Aphrodite

© 2011, Dirk Bracke en Davidsfonds Uitgeverij nv
Blijde Inkomststraat 79, 3000 Leuven
www.davidsfonds.be
www.twitter.com/davidsfonds
www.facebook.com/davidsfondsuitgeverij
<http://dirkbracke.davidsfonds.be>

Vormgeving cover: Davidsfonds Uitgeverij
Foto cover: © Corbis
Vormgeving binnenwerk: Peer De Maeyer
D/2011/2952/42
ISBN 978 90 5908 437 7
NUR: 284
Trefwoorden: prostitutie

Alle rechten voorbehouden.

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd,
opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand
en/of openbaar gemaakt in enige vorm of op enige wijze,
hetzij elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen
of op enige andere manier zonder voorafgaande
schriftelijke toestemming van de uitgever.

DRIE MAANDEN EERDER

Arm in arm slenterden Halina, Ozella en Jadzia over het voetpad. Het begon te schemeren en Jadzia vond dit de leukste uren van de week. Op vrijdag- en zaterdagavond op straat rondhangen met Halina en Ozella om naar etalages en jongens te kijken. Vooral naar jongens. In etalages zag ze te veel dingen die ze wilde hebben, maar onbereikbaar waren. Dan was naar jongens kijken en erover praten veel leuker. Of al eens een jongen kussen.

Samen met twee jongere zussen en ma woonde ze in een klein appartement in een wijk van reusachtige flatgebouwen aan de rand van Gdansk. In de jaren zeventig was de wijk met zijn parken en speeltuinen heel modern en futuristisch geweest. Nu was hij verloederd. Overal hingen groepjes jongeren rond die zich verveelden en de eerste bewoners bleven voor hun tv zitten omdat ze zelfs op een mooie avond niet naar buiten durfden.

‘Is dat je nieuwe bloes?’ vroeg Jadzia. Halina had de voorbije drie dagen meer dan eens verteld dat ze een goddelijk mooie bloes zonder mouwen had gekocht.

‘Mooi, toch?’ hengelde Halina naar een complimentje terwijl ze met beide handen de bloes op buikhoogte een eindje naar voren trok alsof Jadzia en Ozella hem zo beter konden zien.

Ik zou ook iets nieuws willen, dacht Jadzia. Elke vrijdag- en zaterdagavond droeg ze hetzelfde zwarte, korte rokje en het witte, laag uitgesneden topje met de blauwe sterrenprint. En elke zondagmiddag waste ze de kleren zodat ze die de volgende vrijdag weer kon aantrekken.

Halina’s bloes was uitdagend losgeknoopt zodat Jadzia de groene, glimmende beha kon zien. Dat vond Jadzia prima. Ook haar topje liet heel wat zien als ze zich een beetje bukte en door Ozella’s dunne truitje kon je zelfs haar navel zien. Jongensogen moesten nu eenmaal gelokt worden. Daarom ook dat ze op zomerdagen elke vrije minuut in hun bikini op het balkon lagen om een bruin

velletje te krijgen. Niet dat ze op zoek waren naar een vriendje, maar aandacht krijgen en wat flirten vonden ze best leuk.

Pa was weggegaan toen Jadzia vijf jaar was en ze begreep nog steeds niet hoe ma erin geslaagd was als poetsvrouw met een laag loon drie meisjes op te voeden. Nu, Jadzia had nooit honger gehad, maar dat was het dan ook. Vanaf haar dertiende had ze aanvoeld dat haar weekgeld te krap was om leuke kleren of spulletjes te kopen die ze als jong meisje graag wilde. En nu ze vijftien was, kon ze zelfs niet naar de bioscoop gaan of ook maar één cola in de discotheek betalen. Halina en Ozella hadden ook geen geld. Ze hadden dan ook alle drie hetzelfde doel. 's Avonds de bank in het appartement ontvluchten, samen op straat rondhangen en dromen dat er iets bijzonders zou gebeuren. Een knappe jongen die een van hen leuk vond bijvoorbeeld.

'Kijk, een acht', zei Halina.

Meteen volgden Ozella en Jadzia Halina's ogen. Vijftig meter verderop kwam een slanke, blonde jongen op hen toe geslenterd.

'Die jongen met zijn pilotenjack?' vroeg Jadzia.

'Wie anders?'

'Zeven. Hij mag wat groter zijn', zei Jadzia terwijl ze de jongen onbeschaamd opnam.

'Goh, Jadzia, wat ben jij kieskeurig.'

De jongen naderde en keek de meisjes beurtelings aan. Een vluchtige glimlach verscheen op zijn lippen.

'Vijf', zei Ozella.

'Vijf? Is dat niet wat weinig?'

'Als hij nog dichterbij komt, wordt het wellicht een vier', lachte Ozella. 'Je ziet nu al dat hij pukkels heeft.'

De jongen merkte dat de zes ogen hem inschatten. Hij grijsde wat ongemakkelijk en draaide zijn hoofd naar een auto die voorbijreed. Hij week uit naar de gevels om de meisjes te laten passeren en knipoogde naar Jadzia.

Hij ziet er toch goed uit, dacht ze. Toch een zeven en hij kijkt naar mij, niet naar hen. Het streelde haar ijdelheid. Ze wilde Ha-

lina's arm loslaten en naar hem toe gaan, maar de vijf van Ozella hield haar tegen. Morgen zouden ze haar vast plagen als ze een jongen naliep die van een van hen maar een vijf had gekregen.

Toch was het met spijt dat ze Halina's arm bleef vasthouden. Ze vond het hemels als ze door een jongen opgemerkt werd. Het gaf haar een zalig gevoel. 's Avonds in de speeltuin met een leuke jongen tongzoenen en als hij echt lief en knap was, hem in een donker trappenhuis onder haar kleren laten tasten, dat wond haar op. Het gaf haar een vluchtig gevoel van liefde en erotiek.

Vier maanden geleden had Igor haar ontmoet. Hij was vijf jaar ouder en ze hadden zes weken iets samen gehad. Zoals bij de andere jongens was het ook begonnen met kussen en strelen. Tot dan was zijn hand in haar broekje de grens. Maar ze liet zich overhalen, ze was trouwens ook nieuwsgierig om te weten hoe het voelde wanneer zijn pik in haar spleetje kwam. Niet dat het romantisch was op de achterbank van de oude Opel Vectra die hij om die reden van een vriend had geleend. Ze hoefde niet eens haar kleren uit te trekken. Haar broekje op haar enkels en haar truitje onder haar oksels waren voldoende. Nog twee keer had ze met hem in de Opel seks gehad. Daarna hoefde het voor haar niet meer. Het was spannend geweest, maar ook niet meer dan dat. Een beetje meewarig dacht Jadzia aan die koude avond op de parking voor het flatgebouw waar ze vanuit de auto het licht van de flat zag waar ma op haar wachtte.

'Denk je aan die jongen?' vroeg Halina toen ze hem een eind achter zich hadden gelaten.

'Denken aan een vijf? Ga weg!' lachte Jadzia. Toch had ze met die jongen wellicht een boeiender avond gehad dan met Halina en Ozella.

Het was een gewone vrijdagavond geweest. De kermis stond er en toen Jadzia een jongen had ontmoet die haar tof leek, had ze haar vriendinnen even uit het oog verloren. Ze had in het reuzenrad een paar rondjes gedaan die hij betaalde. Natuurlijk stond er tongen tegenover, maar dat vond ze een eerlijke prijs.

Dobry wilde wat meer, maar aangezien hij maar een vier kreeg... Toch was het een leuke avond geweest.

Grappend en dollend liepen de meisjes terug naar huis.

‘Bah, dat je je door Dobry liet kussen’, zei Halina.

‘Nou, het leek me toch beter dan die ouwe die jou probeerde te versieren.’

Halina giechelde en haalde haar schouders op. ‘Lech? Zo lelijk was hij toch niet? Een zes.’

‘Drie’, zei Ozella meteen. ‘Een oude vent.’

Halina wuifde de opmerking met haar hand over haar schouder weg. ‘Wat maakt het uit? Een tong is een tong. Lech heeft alles betaald. Hij had veel geld bij zich. Er stak zo’n hoop zloty’s en euro’s in zijn portefeuille.’ Tussen haar duim en wijsvinger zat bijna twee centimeter lucht. ‘Hij woont in België, maar zijn familie leeft in Gdansk. Lech vroeg me of ik geen zin had om mee te gaan naar België.’

‘Waar ligt België?’ vroeg Ozella.

‘In het westen’, zei Jadzia. ‘Voorbij Duitsland. Nog nooit van Brussel gehoord?’

‘Brussel? Ja, natuurlijk. Is dat België?’

Niet moeilijk dat je schoolcijfers een ramp zijn, dacht Jadzia. Hoewel, meer dan Antwerpen en Brussel kende ze ook niet. Ze fronste nadenkend het voorhoofd. ‘Toch raar dat hij zomaar vraagt om naar ginder te gaan. Je kent hem niet eens. Wat zou je in België moeten doen?’

‘Geen idee’, zei Halina. ‘Ik zei meteen dat ik geen zin had.’

Ze ratelden giechelend over negens, zessen en eentjes die ze die avond ontmoet hadden zodat het even duurde alvorens Ozella merkte dat een zwarte BMW naast hen reed. Ze stootte met haar elleboog Jadzia aan. ‘Die auto volgt ons.’ Gelijktijdig keken Halina en Jadzia opzij. Het lukte Jadzia niet om door de donkergetinte ramen de chauffeur te zien.

‘We zijn met zijn drieën, er kan ons niets gebeuren.’

Toch gingen ze automatisch sneller lopen. Even bleef de BMW

een eindje achter alsof de chauffeur niet wist hoe het verder moest. Toen hoorde Jadzia de motor loeien en slippende banden die de auto vooruitjoegen. De BMW schoot hen voorbij en stopte vijftig meter verderop. Het portier zwaaide open. Een kerel stapte uit en bleef leunend met zijn arm op de rand van het portier naar hen kijken. Hoewel het al donker was, schoof hij toch een grote, ovale zonnebril op zijn haar, dat strak naar achteren was gekamd en eindigde in een korte paardenstaart.

‘Lech!’ riep Halina verrast uit. Ze zwaaide enthousiast met haar hand.

‘Is dat de kerel van de kermis? Hij is echt oud’, zei Jadzia verbaasd. Hij had wel een goed figuur, maar toch moest hij ergens in de dertig zijn. Zijn haarlijn was al een heel eind opgeschoven.

‘Willen de dames een taxi?’ riep Lech. Hij maakte een grappige, hoofse buiging en wees met zijn arm naar de open deur.

De meisjes keken elkaar aan. Het was niet echt ver meer naar het flatgebouw, maar het leek veilig en ook Jadzia wilde wel eens in een BMW zitten.

‘Natuurlijk!’ riep Halina vrolijk zonder af te wachten of Ozella en Jadzia wel akkoord gingen.

Lech liep om de auto heen en opende het portier. Halina wierp zich meteen op de passagiersplaats. Jadzia zag hoe Lech in Halina’s korte rok keek toen ze haar benen naar binnen zwaaide.

‘Zullen we dan maar?’ vroeg Jadzia terwijl ze naar Ozella keek. Ze liep al verder omdat ze wist dat Ozella net zoveel zin had om de avond op een bijzondere manier te eindigen als zij.

Lech keek haar doordringend aan toen ze op de achterbank schoof en hij knipoogde. Ze lachte en voelde dat ze kleurde.

Hij is wel oud, maar toch lief, dacht ze.

Ozella kroop naast haar en Lech klapte het portier dicht.

‘Waar wonen jullie?’ vroeg hij. Hij leek het aan Halina te vragen, maar in de achteruitkijkspiegel keek hij naar Jadzia.

‘Ik wijs je de weg wel’, zei Halina en ze wees met haar wijsvinger naar de voorruit.

‘Moeten jullie al weg?’ vroeg Lech toen ze uit de auto stapten. Zijn gezicht was op Jadzia gericht.

‘Kom, Halina’, zei Ozella. ‘Ik denk dat Lech liever nog wat bij Jadzia blijft.’ Ze giechelde dubbelzinnig en trok Halina bij de arm mee naar de verlichte ingang van het betonnen gebouw. Nu en dan keken ze over hun schouder alsof ze wilden zien of Lech en Jadzia elkaar kusten.

Jadzia wachtte aarzelend af. Meestal wist ze heel goed hoe ze met jongens moest omgaan. Ze besepte dat nogal wat jongens haar als *easy to get* beschouwden, maar bij haar voelde dat zo niet aan. Ze kuste en streelde uiteindelijk alleen de jongens die ze lief vond en met Igor had ze seks gehad omdat ze op hem verliefd was. Zes weken dan toch. En natuurlijk omdat ze wilde weten hoe het aanvoelde als een piemel in haar gleed. Tenslotte had ze er met Ozella en Halina al zo dikwijls over gefantaseerd.

Ergens verwachtte ze dat Lech haar zou voorstellen om met hem in zijn auto te flirten. Eigenlijk wist ze nog niet of ze dat wel wilde. Hij leek wel oké en thuis zou ze toch maar naar de tv kijken tot ze ging slapen. Ze was benieuwd wat er zou gebeuren. Halina had gezegd dat hij geld had. Wellicht hield ze er uiteindelijk een nieuwe rok of broek aan over. En verder dan zijn hand onder haar beha zou hij toch niet raken.

‘Gaan we op een schommel zitten?’ Hij knikte naar de schommels van de speeltuin die in het bereik van de straatverlichting stonden. Het verraste haar.

‘Goed.’

‘Woon je hier graag?’ vroeg hij terwijl hij naast haar naar de schommels liep.

‘Graag?’ Het was een vreemde vraag. Ze had er nooit bij stilgestaan omdat ze al haar hele leven in het betonnen blok woonde en dacht dat ze er nog heel wat jaren zou wonen.

‘Tja’, zei ze. ‘Ik moet toch ergens wonen. Natuurlijk zou het fijner zijn om in een mooi huis in het centrum van de stad te wonen.’

‘In het centrum?’

‘Daar is zoveel meer te beleven. In deze wijk lijkt elke dag dezelfde.’

‘Zou je dan een ander leven willen?’

Daar moest ze even over nadenken. Soms droomde ze van een leven met een knappe jongen die veel geld had en lief voor haar zou zijn.

‘Als je hier woont, weet je dat je leven wellicht niet anders wordt. Je trouwt en woont in een ander woonblok.’ Ze dacht aan de mensen die bij hen op de gang woonden. Allemaal leken ze hetzelfde troosteloze leven met weinig geld te leiden.

Ze liet zich op een schommel zakken en hield met beide handen de touwen vast waarmee het houten plankje aan de steunbalk bevestigd was. Lech nam de schommel naast haar. Ze strekte haar benen en duwde met haar voeten de schommel zachtjes heen en weer.

‘Ik kan ervoor zorgen dat je een veel beter leven krijgt. In het westen kan je veel geld verdienen. Er valt ook zoveel te beleven. Coole discotheken, gigantische winkelparadijzen om te shoppen, een eigen auto... Alles is er als je geld hebt.’

Jadzia dacht na. Het leek te mooi, ze vertrouwde het niet.

‘Wat moet ik daarvoor doen?’

Hij bleef voor zich uit kijken en schommelde in haar tempo met haar mee. Hij draaide zijn hoofd in haar richting en toonde een glimlach. ‘Je bent mooi, Jadzia. Je zal gelukkig met mij worden.’

Haar voeten hielden de schommel stil. ‘Met jou?’ vroeg ze stomverbaasd. ‘Waar denk je dan aan? Aan trouwen?’

Nu lachte hij hardop terwijl hij gemaakt verwonderd zijn hoofd schudde.

‘Maar meisje toch. Hoe oud ben je?’

‘Bijna zestien’, overdreef Jadzia een half jaar.

‘Wat te jong om al samen te leven, toch?’

Met opengesperde ogen bleef ze hem aankijken en ze hield haar hoofd een beetje schuin.

‘Wat moet ik dan in België doen? Ik spreek de taal niet eens.’ Ze hief haar hoofd op omdat ze er nu pas aan dacht. ‘Welke taal spreken ze in België? Belgisch?’

‘Waar ik woon? Nederlands.’

Ze haalde haar schouders op. ‘Nog nooit van gehoord.’

‘Je leert het vlug genoeg’, zei hij snel. ‘Ken je Engels?’

‘Een beetje’, overdreef ze. Ze dacht aan de tv-programma’s en de liedjes die ze kende.

‘Daarmee kan je in België ook meestal terecht. Je zou er naar school kunnen gaan. Dan leer je de taal als vanzelf.’

‘Naar school?’ Ze trok een pruillip. Ze zou nu net naar België gaan om aan de school te ontsnappen.

‘Ik laat je inschrijven aan de universiteit.’ Er verscheen een geheimzinnig lachje terwijl zijn ogen ondeugend stonden.

‘De universiteit!’ riep Jadzia verbijsterd uit.

Hij strekte zijn bovenlijf naar haar uit en raakte met zijn vingers haar arm aan. ‘Je hoeft niet echt te gaan. Ik laat je voor de schijn inschrijven. Dan krijg je een verblijfsvergunning voor een jaar.’

Jadzia haalde haar neus op. Ze geloofde het helemaal niet meer. ‘Ik ben vijftien. Ik geloof nooit dat ze me aan de universiteit laten studeren.’

Hij kneep even in haar bovenarm. ‘Wie spreekt er over studeren? Je raakt onderweg naar België zagezegd je papieren kwijt. Ik zorg voor andere papieren waarmee je opeens achttien wordt en daarna schrijf ik je in. Het schoolgeld regel ik wel. En dan zorg ik dat je in een studio kan wonen.’

Zijn stem klonk heel overtuigend en eigenlijk leek zijn voorstel wel aantrekkelijk. Weg van de zielige woonblokken. Een eigen studio. Geld en rondhangen in een stad waar zoveel te beleven viel. Niemand die haar controleerde. Opeens schudde ze haar hoofd toen ze aan ma dacht.

‘Ma zal me niet laten gaan’, zei ze.

Hij knikte omdat hij haar antwoord verwacht had.

‘Ik zal morgen met haar praten’, zei hij overtuigd alsof ze al be-

slist had. 'Ze zal ook inzien wat voor een mooie toekomst er voor jou in België ligt. Je krijgt een kans die zij nooit heeft gehad.'

Met enkele heupbewegingen en een paar zwaaien met zijn benen vloog de schommel hoog op, dan liet hij de touwen los en belandde met beide voeten in het zand dat onder de schommel lag. Hij ging wijdbeens naast haar staan en hield haar schommel stil.

'Ga je mee als ik je moeder kan overtuigen?'

'Ja', zei ze overdonderd.

Hij boog zich voorover en kustte haar op de mond. Alsof de kus haar betaling was, verzette ze zich niet. Ze vergat zelfs dat hij van Ozella maar een drie had gekregen.

Vroeger had Jadzia altijd gedacht dat landsgrenzen strepen waren waar je niet voorbij mocht, waar douaniers met een machinegeweer in de aanslag auto's lieten stoppen en je pas verder mocht als de slagboom werd opgehaald. Maar ze hadden zomaar de Pools-Duitse grens overgestoken en daarnet had ze een bord met België erop gezien.

'Nog een uurtje, dan zijn we er', zei Lech. Zijn handen lagen losjes op het stuurwiel.

'Shakira!' riep hij. In de auto daverde de muziek. Jadzia had moeite om haar ogen open te houden. Ze hadden in een hotel overnacht, maar ze had weinig geslapen.

Heel even had Jadzia gedacht dat hij een andere kamer zou nemen, maar ze was niet echt verrast geweest toen hij een doosje condooms op het nachttafeltje legde en naakt bij haar in bed schoof. Ze was verkrampd, maar hij was een rustige minnaar en als ze niet zo nerveus was geweest, had ze het misschien zelfs leuk gevonden. Maar het onbekende dook steeds weer in haar hoofd op zodat ze zich willoos liet nemen.

Ze drukte de volumeknop van de radio stiller. Zonder zijn ogen van de weg te halen, zette hij de muziek terug harder. Ze hoopte een beetje te dutten en ondanks het lawaai voelde ze zich wegzoeken.

‘Als we er zijn, moet je maar naar je moeder bellen dat je veilig bent aangekomen. Je mag mijn mobieltje lenen.’

Ze opende haar ogen en keek verdwaasd naar de velden die voorbijschoven. België leek klein. Toen ze door Polen en Duitsland reden, hadden ze soms uren gereden zonder ook maar één gebouw te zien, maar hier zag ze ondanks de velden en de bossen die ze passeerden altijd wel ergens huizen.

‘Dat is goed’, zei ze. Ze verbaasde zich nog steeds dat ma haar zo gemakkelijk had laten gaan. Maar Lech kon iemand geloofwaardig overtuigen. Hij straalde zoveel eerlijk enthousiasme uit dat Jadzia en haar ma letterlijk alles geloofden. Hij had ma voorgespiegeld dat haar dochter kon studeren in België, dat er in het westen zoveel kansen waren voor iemand die iets wilde bereiken.

En in hun woonblok in Gdansk... Nou ja, ma wist ook dat Jadzia ergens in een fabriek zou terechtkomen, of in het beste geval achter een kassa in een grootwarenhuis. Hij had ma zelfs kunnen doen geloven dat ze als vijftienjarige naar de universiteit kon. Als je maar inschrijvingsgeld betaalde. En voor een diploma dat haar toegang kon geven, kon hij ook zorgen.

Haar moeder was overtuigd. En toen ma vroeg waarom hij dat voor Jadzia deed, had hij gezegd dat hij volgend jaar zou terugkomen om de hand van haar dochter te vragen. Zelfs Jadzia had opgekeken toen hij dat zei. Hij had er nooit iets over gezegd en ook niet gevraagd of zij wel met hem wilde trouwen. Hij leek dat logisch te vinden.

Maar nu leek Lech echt wel een sprookjesprins op een wit paard, ook al wilde hij graag de touwtjes in handen hebben. Dat had ze intussen wel gemerkt.

Misschien logisch, dacht ze. Hij wist hoe het in de wereld toe ging. Zij was amper buiten de wijk met de woonblokken geweest. Maar toch... De volumeknop van de radio... Het was weer een kleine demonstratie dat hij de overhand had.

Ze was helemaal wakker toen ze een groot bord zag waarop Haselt stond. Het kon niet ver meer zijn. En weer vroeg ze zich af

wat Lech voor haar in petto had. Ze was niet zo naïef dat ze geloofde dat ze niets moest doen. Ze keek naar het profiel van zijn gezicht. Hij keek haar even aan, roffelde met een paar vingers op haar dij en legde zijn hand weer op het stuurwiel.

‘Wat moet ik doen als ik in Hasselt ben?’

Hij tokkelde op het stuurwiel. ‘Niets bijzonders.’

Ze was er heel zeker van dat hij precies wist wat ze moest uitvoeren. Naar de universiteit gaan? Misschien, maar meer dan wie ook besefte ze dat ze een enorme taalachterstand had.

‘Naar een school gaan om Nederlands te leren?’ gokte ze.

‘Misschien’, zei hij. ‘Maar je moet eerst wennen aan je nieuwe omgeving. Voorlopig blijf je gewoon op je kamer.’

‘En wat moet ik daar doen?’

‘Rusten. Je bent moe na zo’n reis. Daarnet sliep je bijna.’

‘Ik hoef toch niet hele dagen te slapen?’

Hij antwoordde niet meer.

De BMW stopte voor een rijtjeshuis. Het was helemaal niet het mooie, moderne huis dat Jadzia in gedachten had. God ja, ze moest toegeven dat hij nooit over een villa of een dure studio had gesproken. Alleen, alles wat Lech vertelde leek zo mooi, zo bijzonder dat ze gewoon aan een villa had gedacht. Het huis was een afknapper. Het was klein en vervallen. Een deur, een raam op de benedenverdieping en een enkel raampje onder het dak, dat was het. De vuile gevel, de groezelige gordijnen, de afgebladderde deur, alles aan het huis leek zielig en straalde armoede uit. Was dit het rijke België dat Lech haar beloofd had?

‘Moeten we hier zijn?’ vroeg ze omdat ze het moeilijk kon geloven.

‘Ja’, zei Lech. Hij trok haar hoofd naar zich toe en kuste haar voorhoofd. ‘Maar het wordt beter. Dat beloof ik je. Als we doorzetten, wonen we volgend jaar in een luxeflat. Over enkele jaren hebben we geld om naar Australië te gaan. Dan koop ik een grote farm voor ons en kweken we kangoeroes. Daar gaan we gelukkig zijn.’

'Kangoeroes?' vroeg ze verwonderd. 'Worden kangoeroes gekweekt?'

'Ja, hoor. Voor hun vlees. Ik ken in Hasselt restaurants waar je kangoeroevlees kan eten. Op een dag neem ik je daar mee naartoe. Maar voorlopig moet je het met een kamer in dit huis doen.'

Ze knipperde verrast met haar ogen.

'Je? Woon jij dan niet hier?'

Hij draaide zijn gezicht van haar weg. 'Ik woon ergens in de stad.'

Ze volgde zijn vinger die naar het onbekende wees.

'Wat is het adres? Dat ik tenminste weet waar ik je kan opzoeken.'

'Jij zoekt me niet op. Ik zoek jou op. Ik houd van mijn privacy.'

Zijn stem duldde geen tegenspraak. Ze vroeg zich af waarom ze hem niet mocht bezoeken. Hij leek helemaal niet meer de galante ridder die naast haar op de schommel zat.